

Interpretul, uraganul și forța gravitațională

Faptul s-a petrecut într-un teatru mic, s-a petrecut cam la jumătatea stagiunii încheiate, s-a petrecut la ora cînd spectacolul ar fi trebuit să înceapă.

Spectacolul n-a mai început în seara aceea, cineva din trupă a ieșit în fața cortinei, a privit încurcat către cei vreo cinci sute de oameni care s-ar fi dorit spectatori în acele clipe și a anunțat că, din cauza îmbolnăvirii neașteptate și nedorite a interpretului principal, reprezentarea se suspendă; că urmează să fie programată la o dată cît mai apropiată; că doritorii pot primi la casă contravaloarea билетelor; că, în sfîrșit, teatrul își cere scuze pentru neplăcuta întâmplare.

A urmat rumoarea de rigoare, schimbul de impresii, dintre cele mai diferite, între perechile vecine, rîndul la garderoba obligatorie și gratuită. Vreo cinci sute de oameni s-au pomenit în stradă nițel dezorientați, nițel nemulțumiți, nițel apăsați de ideea că sînt pe cale să piardă o prețioasă seară dacă nu găsesce pe loc o soluție cît de cît compensatorie. Să trecem peste ce gîndeau și ce simțeau cei cinci sute de foști viitori spectatori ai acelei seri. E de presupus că nimcni n-a răsuflet ușurat ieșind, ca niciodată, la numai jumătate de ceas dintr-o sală de spectacol. E de presupus că vâpresii schimbate purtau, în covârșitoarea lor majoritate, destulă areală. Mai e de presupus că destui și-au aminat fără termen dorința de a mai veni la teatru sau, cel puțin, la acel teatru mai mic și, prin pomenita întîmplare, mai capricios. Dar să trecem peste toate acestea și

să vedem ce s-a întîmplat cu interpretul-victimă a neașteptatei și nedoritei îmbolnăviri.

Interpretul, actor bine cunoscut de la radio și televiziune, comic aproape vestit al ecranului (nostru), ieșise pe la ora prînzului cu cele mai pașnice și lăudabile gînduri să-și cumpere țigări. Și cum nu fuma, deși puține, decît un anumit fel de țigări, a intrat în restaurantul acela, cu nume de capitală europeană, să și le cumpere. Acolo a dat nas în nas, mai exact spus, nas în nasuri, cu vreo cîțiva dintre componenții lotului reprezentativ de fotbal, recent înapoiși dintr-un turneu de consolare peste ocean. Și cum între actorul nostru și virtuozii balonului rotund se statorniciseră vechi raporturi bazate pe reciprocă admirație, și cum actorul nostru era de tot nerăbdător să se împărtășească din atît de coloratele, subtilele, pătrunzătoarele impresii de călătorie ale mesenilor, nu a rezistat ispitei de a zăbovi cîteva clipe în tovărășia lor, acceptînd, bineînțeles, și sonda cu perfidul suc de roșii (cărui prin alte locuri i se mai spune și „Bloody Mary”!) în care înotau cuburi de gheață. Așa a aflat el lucruri noi despre fusul orar, despre aborigeni pe pielea șocolatie, despre pustitorul uragan „Nathalie”, pe care, în zborul lor, componenții lotului nostru reprezentativ l-au ocolit de aproape, despre lupta biruitoare la cincisprezece mi de picioare înălțime dintre Boeing-ul special și forța gravitațională și despre multe altele; astfel că ceasurile s-au făcut minute, minutele, secunde și s-a lăsat seara. O seară în care într-un col-

țișor al minții înfierbîntate de perfidul suc de roșii a actorului nostru a licărit ideea că va trebui, înfrun-tînd uraganul, să se îndrepte către teatru, unde avea o oarecare treabă. Și înfrun-tînd uraganul („Cora”? „Betty”? „Nathalie”? „Sarah”? nu mai știa!), înfrun-tînd forța gravitațională de zeci de ori mai necruțătoare decît pe planeta Pămînt, a străbătut eroic spațiile și a ajuns la teatru, unde s-a prăbușit epuizat și fericit pe canapeaua din cabină, lăsîndu-se pradă binemeritatului somn.

Așa s-a petrecut neașteptata și nedorita îmbolnăvire a interpretului principal. Cum nu am dezlegarea, și dealtfel nici dorința, să-i dau numele, vă spun doar că a fost retrogradat vreme de cîteva luni cu o clasă de salarizare, fapt care, printre altele, l-a determinat să renunțe la un anumit fel de țigări.

L-am întrebât pe directorul teatrului de ce a decis aplicarea unei sancțiuni atît de blinde în raport cu gravitatea faptului, chiar dacă faptul se petrece în viața teatrului și în viața actorului nostru o dată la un lustru?

— În al doilea rînd, mi-a răspuns directorul, pentru că dacă i-aș fi desfiăcut contractul de muncă, așa cum merita, ar fi fost angajat în aceeași zi de alt teatru care are nevoie de el.

— Și în primul rînd?

— În primul rînd, pentru că abaterea săvîrșită este, pe cit o carență a propriei lui etici civice și profesionale, tot pe atît o consecință a muncii de educație politică a colectivului nostru. Și nu ne putem corecta propriile lipsuri și nici nu ne putem absolvi de orice vină, îndepărtînd pur și simplu pe cel care e, în fond, victima slăbiciunilor și lipsurilor noastre. Dimpotrivă.